

Arrest

nr. 154 464 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 oktober 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 januari 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewohe procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene volgde de asielprocedure van zijn moeder, mevrouw [D.V.] [...]. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 08.10.2010 met een beslissing van weigering van verblijf door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

De duur van de procédure - namelijk net geen zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw [Z.N.] [...], die over de Belgische nationaliteit beschikt en dat zij zwanger zou zijn van hun eerste kind. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procédure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en de geboorte van het kind, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. . In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de maatschappij, dat hij de maatschappij niet tot overlast is, dat hij een blanco strafregister zou hebben en dat hij op geen enkele wijze met het gerecht in aanraking zou zijn gekomen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name dat hij schoolattesten en getuigenverklaringen voorlegt, dat hij steeds naar school zou zijn geweest, dat hij opleidingen zou hebben gevolgd, dat hij bereid zou zijn om op economisch gebied mee te draaien en dat hij een grote vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).(…)”.

1.3. Op 15 januari 2015 treft de verwerende partij tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“Naam, voornaam: [D.J.]
(...)
nationaliteit: Servië*

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [D.D.], geboren op 04.02.1995 te Lennestadt, nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 27.02.2010 het Schengengebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.“

2. Over de ontvankelijkheid

Uit een aanvulling van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 juni 2015 in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie dat geldig is tot 25 november 2015. Dit werd uitgereikt naar aanleiding van een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Een attest van immatriculatie houdt een tijdelijk verblijfsrecht in waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)), wat maakt dat er geen belang meer is bij het bestrijden ervan.

Gevraagd of ze toch nog belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verzoekende partij zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Om die reden dient geen uitspraak meer te worden gedaan over de in de nota met opmerkingen om een andere reden opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen dit bevel.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat het nemen van een negatieve beslissing in het kader van de ontvankelijkheidsfase bij de beoordeling van de aanvraag tot*

verblijfsmachtiging in casu een miskenning uitmaakt van het recht op eerbiediging van het recht op een privé- en gezinsleven”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoekers.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

2.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

‘Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.’

Dat verwerende partij ook bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om ondanks de nakende geboorte van zijn kind met zijn Belgische partner te eisen dat verzoeker in zijn land van herkomst een aanvraag indient, en waarbij er tevens geen rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke en sociale banden die hij heeft ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd. De loutere afwijzing van de aanvraag tot verblijfsmachtiging en formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van hun privéleven en familieleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een

maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Verwerende partij dient in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. 7

3.

Verwerende partij stelt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen.

Nochtans heeft verzoeker in zijn verzoek er op gewezen dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren gelet op het feit dat zijn partner zwanger is. De vermoedelijke bevallingsdatum is 14.03.2015. Op dit moment kan geen gezinshereniging gestart worden aangezien de toekomstige moeder van zijn kind minderjarig is. Dit werd ook gesteld in het verzoekschrift. Men kan bij beoordeling van de buitengewone omstandigheden dan ook niet stellen dat verzoeker zich maar in regel moet stellen met artikel 10 Vreemdelingenwet (schending redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht).

Een en ander zou duidelijk een schending uitmaken van artikel 8 EVRM indien verzoeker wordt verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, aangezien zulks zou betekenen dat hij de geboorte van zijn kind niet kan meemaken en hij gedurende maanden van zijn Belgische partner, mevrouw [Z.], zou verwijderd zijn terwijl zij op dit moment van hem (en zijn familie) het meest (zowel emotioneel als financieel) afhankelijk is. In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij moet zulks beschouwd worden als een ernstig en niet te herstellen nadeel voor verzoeker. Geheel ten onrechte werd hiermee dan ook geen rekening gehouden door verwerende partij bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Aldus is duidelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissingen geen afdoende afweging heeft gemaakt van de belangen van verzoeker en die van de staat en aldus artikel 8 EVRM heeft geschonden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoeker om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt immers louter dat de vreemdeling in zijn land van herkomst blijft alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Het verplichten van verzoeker om België te verlaten, en derhalve de geboorte van zijn kind niet mee te maken, vormt dan ook een schending van artikel 8 EVRM

Ook het opleggen aan verzoeker in de ontvankelijkheidsfase om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen, staat in disproportionaliteit met de ingrijpende gevolgen voor zijn gezins- en privéleven. Het kan dan ook niet redelijk worden verantwoord waarom verzoeker zijn aanvraag niet in België zou mogen indienen.

De vernietiging van de bestreden beslissing, is dan ook op zijn plaats”.

3.2. Uit de formulering van het middel blijkt dat verzoeker de in het middel opgeworpen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in casu verbindt aan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM.

3.3. De eerste bestreden beslissing houdt in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift wel degelijk een afweging in van verzoekers zaak in het licht van artikel 8 EVRM. Immers kan hierin gelezen worden:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te

herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

3.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

In casu betreft het een situatie van eerste toelating, aangezien verzoeker een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er hem door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. Er moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de bepalingen van dit artikel en buitengewone omstandigheden aantoont, quod non in casu.

De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

3.5. Verzoeker, die blijkens de beschikbare gegevens sedert zijn aankomst in België in 2010 niets anders heeft gekend dan een precair verblijf in het kader van een asielprocedure en een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, opgestart door zijn moeder, toont niet aan dat zijn belangen die erin bestaan om met een minderjarige Belgische te kunnen blijven die zwanger is van hun kind alhoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, zwaarder moeten doorwegen dan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. De eerste bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfsmachtiging die op grond van humanitaire omstandigheden vanuit het land van oorsprong kan worden aangevraagd. Verzoeker kan zoals hij terecht voorhoudt in zijn verzoekschrift geen visum gezinshereniging met zijn partner vastkrijgen op grond van de artikelen 10 of 40ter van de Vreemdelingenwet, gezien de minderjarigheid van zijn partner, maar het verkrijgen van een verblijfsmachtiging is wel mogelijk. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228) en dus is de eerste bestreden beslissing terecht gemotiveerd op dit vlak. Het gegeven dat verzoekers vriendin zwanger is houdt niet in dat verzoeker voor of na de bevalling niet tijdelijk kan terugkeren naar zijn herkomstland om zich in regel te stellen met de verblijfsreglementering. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij dan “gedurende maanden” verwijderd zal zijn van zijn partner en kind, maar dit is slechts een blote bewering. Bovendien kan hij zich laten vergezellen door zijn vriendin en hun kind. Met de moderne communicatiemiddelen kan verzoeker alleszins contact blijven houden met zijn partner en hun kind als ze niet mee afreizen. De eerste bestreden beslissing verhindert ten slotte niet dat verzoekers aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als ascendent van een Belgisch kind, die hij na de geboorte van zijn kind heeft ingediend op 26 mei 2015, verder zijn beslag krijgt.

3.6. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de zaak Sisojeva e.a.t. Letland aangezien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Grote Kamer) op 15 januari 2007 tot het volgende besluit kwam:

“Holds by sixteen votes to one that the matter giving rise to the applicants’ complaint under Article 8 of the Convention has been resolved and decides to strike the application out of its list of cases in so far as it relates to that complaint;”.

3.7. De door verzoeker naar voren gebrachte elementen inzake zijn privéleven in België, namelijk zijn “persoonlijke en sociale banden die hij heeft ontwikkeld” zijn niet zodanig bijzonder dat – gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan.

3.8. Verzoekers kind is ondertussen geboren, hij heeft een tijdelijk verblijfsdocument en heeft dan ook geen belang meer bij zijn kritiek dat hij de geboorte van zijn kind niet zal kunnen bijwonen.

3.9. De overtuiging van verzoeker dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk en disproportioneel is, kan haar niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk voor zover het werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA